

Sygn. akt I KK 474/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **skazanych D. K., R. K. i J. M.**

skazanych z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 marca 2023 r.,

wniosek obrońców skazanych D. K., R. K. i J. M. w przedmiocie wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, to jest

wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt II K 35/13,

zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 144/21,

p o s t a n o w i ł

wniosek nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 października 2020 r. Sąd Okręgowy w Koninie uznał m.in. D. K. za winnego dokonania dwóch przestępstw: z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 121 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. za które wymierzył mu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, R. K. uznał za winnego dokonania trzech przestępstw: z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 303 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. , z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1

k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. za które wymierzył mu karę łączną jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i J. M. uznał za winną dokonania dwóch przestępstw: z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 303 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za które wymierzył jej łączną karę 2 lat i pozbawienia wolności.

Wyrok został zaskarżony m.in. apelacjami wniesionymi przez obrońców D. K., R. K. i J. M.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu przywołanym na wstępie wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2022 r. co do tych oskarżonych zaskarżone orzeczenie – co do wymierzonych im kar za przypisane przestępstwa - utrzymał w mocy.

Od wyżej wymienionego wyroku Sądu Apelacyjnego kasacje wnieśli obrońcy D. K., R. K. i J. M..

Wszyscy zawarli w kasacjach wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku „do czasu rozstrzygnięcia niniejszej kasacji, ponieważ natychmiastowe wykonanie orzeczenia mogłoby spowodować poważne skutki” dla skazanych. Jako uzasadnienie tych wniosków obrońcy wskazali: „zasadność zarzutów kasacji”, „wagę i znaczenie uchybień, jakie zaistniały w obu wydanych w sprawie wyrokach”, „zapobieganie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanych dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinni doznać wobec zasadności wniesionych kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Wnioski są bezzasadne.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych,

wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała jednak w niniejszej sprawie. Sformułowane we wszystkich kasacjach zarzuty jakkolwiek niektóre bardzo poważne, bo nawet ujęte w formule bezwzględnych przyczyn odwoławczych nie mają takiego charakteru, aby już teraz możliwa była ich ocena jako jednoznacznych w swej wymowie,

Tymczasem z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.